

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, proti žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů, Praha 7, pplk. Sochora 27, zastoupen JUDr. Martinem Vlčkem, CSc., advokátem se sídlem Praha 2, Anglická 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

I. Žalovanému Úřadu pro ochranu osobních údajů se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl ve věci návrhu žalobce, který byl žalovanému postoupen usnesením Okresního soudu v Benešově č.j. 10 C 939/2004-2 ze dne 19. 7. 2004.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, když uvedl, že dne 31. 5. 2000 podal u Okresního soudu v Benešově žalobu, kterou se domáhal proti České republice – Ministerstvu vnitra nároků vyplývajících ze zákona č. 256/1992 Sb. Usnesením soudu č.j. 10 C 939/2004-2 ze dne 19. 7. 2004 bylo řízení zastaveno, s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů. Toto usnesení bylo potvrzeno usnesením Krajského soudu v Praze č.j. 28 Co 427/2004-17 ze dne 29. 10. 2004 a dovolání podané žalobcem bylo zamítnuto Nejvyšším soudem pod č.j. 30 Cdo 450/2005-55 ze dne 31. 3. 2005. Žalovaný, jemuž byla věc soudem postoupena, je

však v této věci nečinný, neučinil vůči žalobci žádný úkon, ani do dnešního dne nevydal rozhodnutí o jeho návrhu, ačkoliv lhůta 30, respektive 60, dnů pro vydání rozhodnutí podle § 49 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb. marně uplynula, aniž by byl žalobce vyrozuměn o jejím prodloužení. Protože žalobce v době podání žaloby neměl žádný jiný procesní prostředek k ochraně před nečinností správního orgánu, podal tuto žalobu, neboť je zřejmé, že žalovaný, jemuž byla zákonem č. 101/2000 Sb. svěřena kompetence rozhodovat o právech, povinnostech a právem chráněných zájmech subjektů na úseku ochrany osobních údajů, není schopen v přiměřené lhůtě zabezpečit ochranu těchto práv. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud rozsudkem uložil žalovanému povinnost rozhodnout ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku ve věci jeho návrhu, který byl žalovanému postoupen usnesením Okresního soudu v Benešově č.j. 10 Co 939/2004-2 ze dne 19. 7. 2004 a nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu proti nečinnosti za zcela nedůvodnou, neboť v mezidobí žalovaný věc posuzoval ve správním řízení a v souladu s tím vyrozuměl žalobce jako účastníka dopisem ze dne 21. 2. 2006 o svých závěrech. Důvody, proč nelze v řízení pokračovat, jsou dány ztrátou věcné kompetence žalovaného. Z těchto důvodů navrhl žalovaný, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že žalobce podal u Okresního soudu v Benešově žalobu proti České republice – Ministerstvu vnitra o splnění povinnosti vyplývajících ze zákona č. 256/1992 Sb. Soud usnesením č.j. 10 C 939/2004-2 ze dne 19. 7. 2004 řízení zastavil s tím, že pravomoc k rozhodnutí podle zákona č. 101/2000 Sb. má Úřad pro ochranu osobních údajů; podle soudu z cit. zákona vyplývá, že subjekt údajů má podle § 21 cit. zákona právo obrátit se na Úřad pro ochranu osobních údajů se žádostí o zajištění opatření k nápravě. K odvolání žalobce rozhodoval ve věci Krajský soud v Praze, který usnesením č.j. 28 Co 427/2004-17 ze dne 29. 10. 2004 toto unesení potvrdil; dovolání žalobce pak bylo zamítnuto usnesením Nejvyššího soudu č.j. 30 Cdo 450/2005-55 ze dne 31. 3. 2005 s právním názorem, že právní základ žalobcem uplatněného nároku, byť s odkazem na zákon č. 256/1999 Sb., odpovídá úpravě nároku podle § 21 odst. 2 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., nešlo tedy o nárok uplatněný ve smyslu ust. § 13 občanského zákoníku a posouzení této věci je v pravomoci Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Ze spisu je dále zřejmé, že žalovaný dopisem zn. 14/06/SŘ-OSČ CJ02379/06UOOU ze dne 21. 2. 2006 žalobce vyrozuměl o tom, že ve správním řízení ve věci uložení povinnosti České republice – Ministerstvu vnitra omluvit se žalobci za neoprávněné zjišťování, evidování a uchovávání jeho osobních údajů, se nepokračuje, neboť není naplněna základní podmínka správního řízení, tedy příslušnost žalovaného. Žalovaný poukázal na to, že věc mu byla soudem postoupena v době, kdy ust. § 21 zákona č. 101/2000 Sb. bylo zásadně změněno novelizací provedenou zákonem č. 439/2004 Sb. a žalovaný již nadále nemá kompetenci rozhodovat o povinnosti správce nebo zpracovatele osobních údajů zdržet se jednání, kterým dochází k porušení povinností stanovené zákonem č. 101/2000 Sb. Vzhledem k tomu, že toto správní řízení nebylo pravomocně ukončeno před 1. lednem 2006, kdy nabyl účinnosti zákon č. 500/2004 Sb. Ve správním řízení proto nelze pokračovat a jelikož nejsou splněny procesní podmínky řízení, bude věc založena bez opatření a formálního zakončení.

Ve spise však není založen doklad o tom, že by toto vyrozumění bylo žalobci doručeno.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a rozsudkem č.j. 8 Ca

352/2005-22 ze dne 30. 4. 2008 rozhodl, že žaloba není důvodná, když konstatoval, že žalobce sice nesporně byl oprávněn obrátit se na žalovaného s podnětem k prošetření činnosti Ministerstva vnitra jako správce nebo zpracovatele provádějícího zpracování jeho osobních údajů a že žalovaný byl povinen se tímto podnětem zabývat a vypořádat se s ním způsobem, zákonem předepsaným, avšak že ze zákona č. 101/2000 Sb. nevyplývá, že by doručením podnětu bylo zahájeno takové řízení, jež by muselo vyústit ve vydáním rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Na základě kasační stížnosti žalobce se věcí zabýval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem č.j. 2 Ans 9/2008-55 ze dne 16. prosince 2008 výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že na věc je třeba aplikovat ustanovení § 21 zákona o ochraně osobních údajů po novele provedené zákonem č. 439/2004 Sb., který nabyl účinnosti dne 26. 7. 2004 (řízení před žalovaným bylo zahájeno až téměř o rok později). Podle novelizovaného § 21 odst. 1 každý subjekt údajů, který zjistí nebo se domnívá, že správce nebo zpracovatel provádí zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem, zejména jsou-li osobní údaje nepřesné s ohledem na účel jejich zpracování, může a) požádat správce nebo zpracovatele o vysvětlení, b) požadovat, aby správce nebo zpracovatel odstranil takto vzniklý stav. Zejména se může jednat o blokování, provedení opravy, doplnění nebo likvidaci osobních údajů. Podle odst. 2 platí, že v případech, kdy je žádost subjektu údajů podle odstavce 1 shledána oprávněnou, správce nebo zpracovatel odstraní neprodleně závadný stav. Podle odst. 3 nevyhoví-li správce nebo zpracovatel žádosti subjektu údajů podle odstavce 1, má subjekt údajů právo obrátit se přímo na Úřad pro ochranu osobních údajů. Konečně podle odst. 4 platí, že postup podle odstavce 1 nevylučuje, aby se subjekt údajů obrátil se svým podnětem na Úřad pro ochranu osobních údajů přímo.

Stěžovatelem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č.j. 8 Ans 4/2006 - 67, dostupný na www.nssoud.cz, však posuzoval ustanovení zákona o ochraně osobních údajů před provedenou novelou. Již tehdy ovšem zdejší soud uvedl, že z legislativně technického hlediska není zákon zcela šťastný, nicméně z něj přesto plyne, že ustanovení § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů zakládá subjektu údajů veřejné subjektivní právo obrátit se na Úřad pro ochranu osobních údajů se žádostí o opatření k nápravě. Novelizované znění § 21 z hlediska legislativní techniky nebylo krokem vpřed. Zákon totiž na straně jedné hovoří o žádosti (§ 21 odst. 1, 2, 3), na straně druhé hovoří o podnětu (odst. 4). Podnětem je ovšem rozuměno takové podání správnímu orgánu (na rozdíl od žádosti, resp. návrhu), které zpravidla nezakládá právo toho, kdo dal k zahájení řízení podnět, aby se úspěšně domáhal žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zahájení řízení, neboť podnět se podává v případech, kdy řízení může být zahájeno toliko ex offo (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 Ans 6/2006 - 162, www.nssoud.cz).

V posuzovaném případě je ale třeba vyjít z toho, že podnětem míní zákon o ochraně osobních údajů pouze takovou situaci, kdy subjekt údajů nevyužije subsidiárně postupu podle § 21 odst. 1 tohoto zákona, tedy v případech, kdy se nejprve neobrátil na zpracovatele nebo správce. Pokud ovšem subjekt údajů, jak zákon označuje fyzickou osobu, k níž se osobní údaje vztahují, vyzve nejprve zpracovatele či správce neúspěšně k nápravě, hovoří již zákon pouze o žádosti a v principu se neliší od znění před uvedenou novelou. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel o nápravu u zpracovatele či správce pokusil, jak plyne ze spisu, je možno

citovat závěry z rozhodnutí zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 8 Ans 4/2006. V něm se uvádí, že ustanovení § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů zakládá subjektu údajů veřejné subjektivní právo – právo obrátit se na Úřad pro ochranu osobních údajů s žádostí o zajištění opatření k nápravě. Tomuto veřejnému subjektivnímu právu subjektu údajů pak zcela logicky odpovídá povinnost tohoto úřadu o jeho žádosti rozhodnout

Dále pak Nejvyšší správní soud s odkazem na ust. § 41 zákona o ochraně osobních údajů ve spojení s ust. § 49 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, učinil závěr, že se Městský soud v Praze musí zabývat zkoumáním, zda žalovaný v předmětné věci pokračuje v zahájeném správním řízení a zda vzhledem k okolnostem a ke složitosti věci postupuje plynule.

Městský soud proto v dalším řízení, v němž je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu, zkoumal, zda a jak žalovaný postupoval v řízení, zahájeném dne 17. 6. 2005 doručením spisu od Okresního soudu v Benešově s návrhem, který tam žalobce podal dne 31. 5. 2000.

Z vyjádření žalovaného ze dne 23. 2. 2006 je nepochybné, že žalovaný se žádostí (podnětem) žalobce zabýval, avšak že dospěl k závěru o ztrátě své kompetence rozhodovat o povinnosti správce nebo zpracovatele osobních údajů zdržet se jednání, kterým dochází k porušení povinnosti stanovené zákonem č. 101/2000 Sb. odstranit takto vzniklý stav či poskytnout na svoje náklady omluvu nebo jiné zadostiučinění.

Z obsahu správního spisu, předloženého žalovaným, soud zjistil, že řízení v předmětné věci bylo ukončeno nikoliv rozhodnutím, ale prostým úředním záznamem ze dne 21. února 2006, zn. 14/06/SŘ-OSČ, který je založen ve správním spise a v němž byl zkonstatován dosavadní průběh věci a konečný skutkový stav a zejména právní názor žalovaného, že Úřad pro ochranu osobních údajů nemá po novelizaci ust. § 21 zákona o ochraně osobních údajů kompetenci rozhodovat. Žalobce pak byl adresován dopis ze dne 21. 2006 téže značky o tom, že věc bude uložena bez opatření a formálního ukončení.

Z uvedených skutečností je tedy nesporné nejen to, že správní řízení, zahájené dne 17. 6. 2005, dosud nebylo ukončeno žádným ze způsobů, předpokládaných v zákoně č. 71/1967 Sb., ale především že žalovaný vůbec neměl v úmyslu toto řízení některým z těchto způsobů ukončit. Ovšem vzhledem k tomu, že podle názoru Nejvyššího správního soudu ani novelizací ust. § 21 zákona o ochraně osobních údajů nedošlo na straně žalovaného k zániku kompetence, resp. pravomoci v předmětné věci jednat a rozhodnout, a že tedy Úřad pro ochranu osobních údajů nebyl zbaven své povinnosti o žádosti žalobce rozhodnout, pak právě tento postup žalovaného představuje nečinnost. Proto nezbylo než konstatovat, že žaloba, kterou se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, že je důvodná, neboť žalovaný je nejméně od 21. 2. 2006 ve věci nečinný.

Soud nezkoumal činnost, resp. nečinnost žalovaného vzhledem ke lhůtám, stanoveným v ust. § 49 správního řádu, jelikož – jak vyloženo výše – žalovaný již dne 21. 2. 2006 výslovně manifestoval svou vůli ve věci dále vůbec nejednat a nerozhodovat v ní, a z obsahu správního spisu nebylo možno nijak usuzovat na složitost věci. Za tohoto stavu věci tedy soud žalobě vyhověl a uložil žalovanému povinnost ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout ve věci návrhu žalobce, který byl žalovanému postoupen usnesením Okresního soudu v Benešově č.j. 10 C 939/2004-2 ze dne 19. 7. 2004. Pokud by žalovaný

v průběhu řízení dospěl k závěru, že v takto nařízené lhůtě nelze pro složitost věci či jiné relevantní okolnosti rozhodnout, musí postupovat v souladu s ust. § 49 odst. 2 správního řádu.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 1000,- Kč, resp. z podané kasační stížnosti ve výši 3000,- Kč; celkovou náhradu ve výši 4000,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: proti tomuto rozsudku je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat k Městskému soudu v Praze ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 29. ledna 2009

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpánová

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

